

Ο Χριστός χτυπά τη θύρα μας – Κυριακή Ε΄ Ματθαίου.

του Ιερομονάχου Ιουστίνου.

Ευαγγελικά αναγνώσματα.

Όταν οι δύο «χαλεποί λίαν» δαιμονισμένοι, τα φόβητρα της περιοχής των Γεργεσηνών, είδαν τον Μεσσία, «έκραξαν λέγοντες· τι ημίν και σοι, Ιησού υιέ του Θεού»; Τι σχέση έχουμε εμείς τα δαιμόνια με σένα;

Και έτσι τα πονηρά πνεύματα παρακαλούν τον Χριστό να μη τα εξαποστείλει στον τάρταρο και να μη βασανισθούν, αλλά να τους επιτρέψει να μπουν σε αγέλη χοίρων που βόσκει εκεί. Όπως και έγινε, οπότε οι χοίροι ορμούν και πνίγονται στη λίμνη.

Στη συνέχεια «ιδού πάσα η πόλις εξήλθεν εις συνάντησιν του Ιησού». Γιατί; Για να προσκυνήσουν τον θαυματουργό; Όχι! Για να Τον ευχαριστήσουν που έσωσε δυο εξαθλιωμένους συμπολίτες τους; Όχι! Για να Τον δουν, ας είναι και από περιέργεια μόνο; Όχι!

Αλλά τι; Όλοι τους Τον «παρεκάλεσαν όπως μεταβή από των ορίων αυτών». Ο δε ανεξίκακος, μακρόθυμος και πράος Θεάνθρωπος «εμβάς εις το πλοίον» έφυγε...

Ο Κύριος παρουσιάζεται και σε μας· τα εξής όμως απόκείνται στην ελευθερία της εκλογής μας. Οι μεν Τον δεχόμαστε, οι δε Τον απορρίπτουν. Σύμφωνα με την παραστατική εικόνα της Αποκαλύψεως (3.20) στέκεται στην πόρτα μας και κρούει. Ξέρει τη θύρα σου· θα σου χτυπήσει το δίχως άλλο. Εσύ όμως τι κάνεις;

Τρία τα ενδεχόμενα: Μπορεί να Του ανοίξεις και να Τον πάρεις μέσα, μπορεί ν' αδιαφορήσεις – ο μη γένοιτο! – και τρίτο μπορεί να Του ανοίξεις για να Τον αποπάρεις που σε ενόχλησε, και να Τον διώξεις – ο μη γένοιτο δυο φορές!

Τον δέχθηκε και αποδέχθηκε ο Παύλος· και μόνο Τον αποδέχθηκε; Καθώς ο μέχρι τότε διώκτης των χριστιανών κατευθυνόταν προς τη Δαμασκό, βγήκε μπροστά του ο Κύριος μέσα στο εκθαμβωτικό άκτιστο φως. Δεν το άντεξε ο Παύλος, αφού ήταν ακόμη αφώτιστος.

Έχασε τότε πρόσκαιρα το φως του, πλην ενστερνίσθηκε τον Ιησού, οπότε φωτίσθηκε διπλά, και στο σώμα και στο πνεύμα (Πρ. 9.1-18). Η ζωή του πια εστιάσθηκε στον Χριστό, χριστοκεντρώθηκε και χριστοποιήθηκε. Δεν ζούσε πια αυτός, αλλά ζούσε μέσα Του ο Χριστός! (Γαλ. 2.20).

Επίσης αποδέχθηκαν τον «εν ετέρα μορφή» (Μάρκ. 16.12) Χριστό και οι δύο μαθητές που την ημέρα της Αναστάσεως βιάδιζαν μελαγχο-λικοί προς την κωμόπολη Εμμαούς. Περιγράφει με λυρισμό ο Λουκάς τις ποικίλες φάσεις του συμβάντος και τα ποικίλα συναισθήματά τους.

«Μείνον μεθ' ημών», Του είπαν οι μαθητές, χωρίς ακόμη να Τον έχουν αναγνωρίσει.

Το «Μείνον μεθ' ημών» της Εμμαούς ακούστηκε και στη Συχάρ, στο φρέαρ του Ιακώβ. Όταν η έκλυτη έως τότε Σαμαρείτιδα, και ύστερα ισάποστολος Φωτεινή, μίλησε στους συμπολίτες της για τον περαστικό, που το οξυδερκέστατο βλέμμα Του διατρυπούσε χρόνο και χώρο, χτύπησε τότε συναγερμός.

«Ως ουν ήλθον προς αυτόν οι Σαμαρείται, ηρώτων αυτόν μείναι παρ' αυτοίς· και έμεινεν εκεί δύο ημέρας· και πολλώ πλείους [από εκείνους που

είχαν πάει αρχικά στο πηγάδι] επίστευσαν δια τον λόγον αυτού, τη τε γυναικί έλεγον ότι ουκέτι δια την σην λαλιάν πιστεύομεν· αυτοί γαρ ακηκόαμεν, και οίδαμεν ότι ούτος εστίν αληθώς ο σωτήρ του κόσμου ο Χριστός» (Ιω. 4.4-42).

Πίστεψαν χάρις στα λόγια Του, καίτοι δεν είχε θαυματουργήσει με εξωτερική πράξη, με κάποια ίαση ή ανάσταση νεκρού ή κάτι τέτοιο.

Οι κάτοικοι της Συχάρ φέρθηκαν διαμετρικά αντίθετα από ό,τι οι Γεργεσηνοί, που αν και είδαν τερατουργία συγκλονιστική, τη θεραπεία των δυο ενεργουμένων του σατανά και «χαλεπών λίαν», έδιωξαν πάνδημα τον ευεργέτη ....

Ιερομόναχος Ιουστίνος.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>